

grundlaget for deres egne kvalifikationer er korrekt, men ikke ved at anfægte medansørgernes. En ansøger må altså begrænse sig til at se de dokumenter, der vedrører behandlingen af hans egen ansøgning. Herunder indgår da de dokumenter, der vedrører hele bevillingssagen som sådan.“

I overensstemmelse hermed udtales det af *N. Eilschou Holm*: Det kontradiktoriske Princip (1968) side 418 f., at udgangspunktet i tvivlstilfælde må være, „ . . . at parten har krav — og kun krav — på at gennemse de dokumenter, der er tilvejebragt eller indkommet (efter omstændighederne også blot til dels) med henblik på afgørelsen i forhold til ham, således at kendskab til dem kan være af betydning for varetagelsen af partens tarv under den administrative sagsbehandling.“ I denne forbindelse peges der på, at bestemmelsen i partsoffentlighedslovens § 2, stk. 2, der svarer til lovforslagets § 10,

stk. 1, sidste pkt., eventuelt må kunne finde tilsvarende anvendelse, jfr. *a.st.* note 47.

Den foreslåede bestemmelse om partsoffentlighed i sager om ansættelse eller forfremmelse i det offentliges tjeneste er formuleret i nøje overensstemmelse med disse synspunkter og tilgodeser således det hensyn til beskyttelse af privatlivets fred, der har fundet udtryk i lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1, jfr. udvalgets spørgsmål 11.

Efter justitsministeriets opfattelse vil de enkelte ansøgere kun have krav på at gøre sig bekendt med begrundelsen i indstillingen af den foretrukne ansøger i det omfang, begrundelsen indeholder udtalelser, der vedrører den pågældende medansøgers forhold.

3. Det ovenfor under 2 nævnte ændringsforslag er tiltrådt af indenrigsministeriet og af ministeriet for statens lønnings- og pensjonsvæsen.